

Bloedspoor

Dreamcatcher

Bloedspoor

Dreamcatcher

Anneke Eising

Coverontwerp: Olieverf schilderij ©Anneke Eising

ISBN: 9789463187114

Bloedspoor © *Anneke Eising*

Voorwoord

In Noord-Amerikaanse kranten staan soms verslagen over het abnormaal hoge percentage indianen dat onder de verantwoordelijkheid valt van de sociale dienst en over de vele minderjarige indianen die illegaal als prostituée werken, vaak voor loverboys of pooiers. Een abnormaal hoog percentage meisjes verdwijnt soms gewoon van de aardbodem. Men zegt dat daar vaak niet actief naar gezocht wordt.

Loverboys en pooiers vind je in alle lagen van de bevolking, in alle landen. Ook in Nederland. Dit verhaal speelt zich af in de Verenigde Staten en is gebaseerd op mijn ontmoetingen met jonge meisjes in de straten van een grote stad ergens in Noord-Amerika.

Het verhaal beschrijft ook de schoonheid en de soms tegenstrijdige hardheid van de natuur daar. Door schade en schande heb ik geleerd die te respecteren.

Rosetown en de namen van de personages zijn fictief. Wanneer er per ongeluk gelijkenissen gevonden worden met bestaande personen, gebeurtenissen of gelijknamige plaatsen, dan is dit puur bij toeval.

Anneke Eising

‘Er staat een maan die vol en groot spiegelt in het donkere water van het kleine meer. Ergens in de verte huilt een coyote hard en lang. De hoge halen van haar stem echoën tussen de heuvels en over het stille water, waar mistflarden al bezig zijn om het spiegelende oppervlak te bedekken.

Dan is het heel abrupt helemaal stil, alsof de hondachtige onverwachts ontdekt is, alsof ze alert moet zijn op naderend onheil.

Het blijft minutenlang stil. En het lijkt stil te blijven, maar dan ineens barst er een kakofonie los van roepende en schreeuwende dieren. Pas na een paar minuten zakt het af naar een soort huilen, alsof ze bang zijn. Alsof ze met zijn allen door een machtig monster worden aangevallen en daarna levend verscheurd worden.

Pas na tien minuten hysterisch gillen en krijsen, vallen ze stil.

Een kwartier later brult ergens een beer. Hij brult met korte stoten en sluit dan af met een lange, huiveringwekkende haal.’

De straat lonkt voor het snelle geld
en de gladde jongens.
Wie op de stoep blijft staan, verliest.
(A.Eising)

“Il fait si froid dehors..
Je ne suis qu’une fille ...
Une ombre de la rue.”
(Milord- Edith Piaf)

Web

De donkergroene straatlantaarn op de stoep voor het kantoor met nr. 25 in witte cijfers op de voorkant van het pand, verlicht het kleine stukje straat waar ze staat. Half in de schaduw en half in de lichtbundel van de lamp op de hoge metalen paal die tegelijkertijd dient als wegwijzer, staat ze te kijken naar passerende auto's.

Er hangt een bruin rechthoekig bordje aan de hoge paal, een eenvoudige wegwijzer die nog aangeeft in welke richting men het oude poppenmuseum kan vinden. Het steekt uit, stijf en nietszeggend op de gladde, iets te dunne, metalen paal.

Het smalle bordje was haar nog niet eerder opgevallen. Ze stond hier al wel een tijdje, maar ze had zich tot vandaag niet zo geïnteresseerd voor haar omgeving. Haar vriend had gezegd dat ze hier moest gaan staan. Een week geleden. Hij was het zoveelste vriendje en ook aan hem was ze wat verschuldigd. Hij had haar immers zijn eigen bed geboden. Bovendien had hij haar drank en drugs gegeven. Die had ze nodig om haar sores te vergeten, want ze was wederom weggelopen van een opvangplek waar van alles gebeurde buiten het toezicht van de maatschappelijk werkers om.

Twee weken geleden had ze bij het vriendje aangeklopt, een kennis uit het verleden, nadat ze bij het vorige vriendje niet meer welkom was.

Maar hij wilde al snel geld zien. En dat had ze niet.

Maar hij wist wel een manier om aan geld te komen had hij gezegd, dus waren ze een eindje gaan rijden.

Dat deden ze vaker. Het vergemakkelijkte het praten. Dat zei hij. Zelf was ze net zo lief thuis gebleven, want het was nog steeds gemeen koud buiten en ze zocht liever de warmte op.

En zodoende was ze zonder er verder veel woorden aan vuil te maken op een avond zonder pardon op deze straathoek afgezet.

Hij was meteen doorgereden. Toen had hij de auto een eindje verderop geparkeerd. Ze kon hem niet zien. Hij haar wel. Dat wist ze, want dat had hij haar verteld voordat hij wegreed.

“Ik houd je in de gaten vanuit de volgende zijstraat! Doe wat ik je gezegd heb!” Dus was ze op de aangewezen straathoek blijven staan, half in de schaduw van het hoge pand.

Ze was eerst bij de imposante donkerrood geschilderde deur gaan staan, alsof de schaduw van de luifel erboven nog wat warmte vasthield van de dag die al voorbij was. Of misschien, omdat ze zich zo wat veiliger voelde, wat minder bespied, wat minder open en bloot overgegeven aan de brutale blikken van de heren die hun auto's door de straat manoeuvreerden. Een colonne bijna. Eenrichtingsverkeer. Op meer manieren dan dat.

Even later was ze toch maar naar de hoek gestrompeld. Alleen omdat ze zich dan aan de lantaarnpaal vast kon houden, omdat ze high was en ze bang was dat ze om zou vallen. Heel voorzichtig, want het bevroren metaal plakte aan haar vingerloze wollen handschoentjes. De wollen haren bleven plakken op de metalen paal. Ze moest uitkijken, anders zou haar huid hetzelfde lot treffen. Maar ze hield hem toch zo stevig mogelijk vast, omdat ze amper op haar benen kon staan en dus niet bij machte was om de straat over te steken naar de meisjes die daar stonden.

Ze voelde zich op deze hoek heel alleen die eerste avond.

Als door een waas had ze naar de langzaam voorbijrijdende auto's gekeken. Ze wist dat ze daar waren, maar toch leken ze ver weg, alsof ze naar een film zat te kijken. De afstand tussen de mannen in die auto's leek zelfs zo groot te zijn, dat ze zich even veilig waande, hier op straat.

Maar toen de eerste auto stopte en een man over de passagiersstoel heen leunde om met haar te praten, was ze rustig naar die auto toe gelopen, niet vanwege 'het werk', maar gewoon omdat ze hem niet kon verstaan.

Hij had toen met een hand het portier aan haar kant opengegooid en ze was ingestapt.

Wat hij precies van haar wilde, was pas tot haar doorgedrongen toen hij haar bij haar haren greep en haar, terwijl hij de straat uitreed, met haar hoofd in zijn kruis duwde.

Die eerste keer was ze te verdoofd om goed te begrijpen wat er gebeurde. Tien minuten later had hij haar weer op haar hoek afgezet. Ze had de tien dollar die hij achteloos naar haar had toe gegooid, haastig in haar jaszak gepropt, omdat de volgende klant alweer stond te wachten.

Die avond had ze zeven mannen ‘bediend’. Zeven mannen die allemaal eender stonken. En er was er maar een bij met een condoom. Deze man had een mooie auto met een aangenaam luchtje. Lavendel.

Daardoor voelde ze zich even heel lekker.

Dit was tevens de enige klant die meer wilde.

Een uur later en vijftig dollar rijker, stond ze haar rok glad te strijken midden op straat voor een hoog pand met een donkerrood gelakte voordeur. Het lichtgevende bordje met nr.25 erop priemde in het duister als een kleine markering.

Hier moest ze staan.

Ze vond het allang niet absurd meer om haar kleding recht te trekken midden op straat. Dus ging ze niet terug naar de schaduw van eerst, maar bleef ze in het zachte licht van de lantaarnpaal staan.

Onder die lantaarnpaal wenste ze toen dat ze meer drugs had genomen, want na twee uur werken zag ze alles weer helder en was ze zich tot in het kleinste detail bewust van alles wat haar klanten van haar eisten.

Het enige waar ze toen nog aan kon denken, was een warm bad en heel veel drank. Sterke drank. Drank met een bittere smaak en een penetrante geur. Iets dat als een verdelgingsmiddel alle wansmaken van die avond weg zou spoelen, want ze voelde zich smerig, vernederd en extreem eenzaam.

Maar ze bleef op die bewuste straathoek staan, omdat dat was waar ze begonnen was. En ook omdat ze in de gaten gehouden werd.

Ze stond daar helemaal alleen, daar op die hoek. Daar had ze zelf ook een beetje voor gekozen, want er stonden genoeg meisjes aan de overkant, omdat dat de rijrichting was en ze zo makkelijker met de chauffeurs konden praten.

Ze hadden nog geprobeerd om haar over te halen om bij hen te komen staan, maar dat had ze geweigerd. Want onbewust wilde ze zichzelf zo onaantrekkelijk en onbereikbaar mogelijk maken, omdat de mannen dan moeite moesten doen om met haar te praten. Omdat ze als enige aan de verkeerde kant van de straat stond.

Duidelijk geïrriteerd over zoveel koppigheid hadden de anderen toen gezegd dat ze het dan maar zelf moest weten.

Haar nieuwe vriendje zat nog steeds in zijn oude auto een eindje verderop. Dat was voor haar eigen 'veiligheid' had hij grijnzend gezegd. Ze was die eerste avond te stoned om te begrijpen wat hij bedoelde. Maar toen ze na een paar uur weer wat helderder was, wilde ze ermee stoppen.

Ze had stom genoeg ook nog aangekondigd dat ze weg wilde gaan. Hij was toen razendsnel uitgestapt en voordat hij haar sommeerde om als de sodemieter terug te lopen naar de straathoek, had hij al uitgehaald.

De klap in haar gezicht had ze niet aan zien komen.

Ze was meteen in huilen uitgebarsten, maar hij had haar al snel toegesnauwd dat ze moest stoppen met janken, want wie wilde er nou een jankende hoer?

"Smeer wat make-up op je gezicht. En flik je dit weer, dan neem ik zwaardere maatregelen!"

Toen had hij haar lange haar liefkozend naar achteren geveegd en daarbij raakte hij de nog nagloeiende wang aan.

Geschrokken was ze teruggedeïnsd. En hij was lachend weer in zijn warme auto gekropen. Maar sindsdien stond hij zo geparkeerd, dat ze hem goed kon zien. Het voegde toe aan het dreigement van eerder. Hij zag haar en ze kon denken wat ze wilde, maar hij hield haar daar door zijn aanwezigheid gevangen.

De rillingen die over haar rug liepen na de klap in haar gezicht, werden niet alleen veroorzaakt door de vrieskou. Ze was sindsdien voortdurend bang. Haar vroegere branie en vrolijkheid was na die nacht voorgoed verdwenen en ze stribbelde niet meer tegen wanneer hij haar na een lange nacht betastte.

Hij was eigenlijk nog maar een jongen. Hooguit tweeëntwintig, maar hij ging het grote geld verdienen! Dat had hij haar in een dronken bui toevertrouwd.

Hij zat graag aan haar. Bij haar. Dicht op haar. Alsof ze behalve zijn bron van inkomsten, zijn persoonlijke speeltje was. En ze deed zonder tegenstribbelen wat hij vroeg, wat het ook was. Want door het leven op straat leerde ze meer te accepteren en minder te verwachten.

Wel hield ze na die eerste klap zijn handen altijd goed in de gaten. Die handen met de magere vingers met de lange zwarte haren die altijd overeind leken te staan.

De gladde vingertoppen gleden altijd eerst zoekend over haar nek. De wijsvinger met het okergele uiteinde kon ze vanuit haar ooghoeken zien als een gele vlek die steeds dichterbij kwam. Geel. Van het roken. Dat deed hij ook. Zij niet meer. Daar was geen geld voor, zei hij.

Terwijl hij kwijlend over haar heen hing, voelde ze zijn vingers over haar huid naar beneden glijden, richting haar hals, zoals de poten van een spin dat doen om eerst te voelen hoe groot de prooi is, voordat het toeslaat. Het had net zo goed dat enge beest met de lange harige poten kunnen zijn, want ze zou niet minder bang geweest zijn.

En het ging soms verder, want hij had zijn magere handen ook weleens om haar hals gelegd, met zijn duim op haar halsslagader. Gewoon, om te kijken hoe het voelde om iemand te wurgen.

Zijn stinkende rokersadem walmde dan in haar gezicht, terwijl ze met haar ogen zocht naar dingen om hem mee te slaan. Ze achtte hem niet echt tot wurgen in staat, maar ze was niet van plan om een risico te nemen.

Maar ondanks haar angst liet ze het betasten toe. Als een noodzakelijk onderdeel van een macaber voorspel. Ze was nu van hem had hij gezegd. En haar schulden waren hoog, dus moest ze elke avond naar de straat.

Het leven op straat wende nooit, al had ze vaker getippeld. De eerste keer was ze net veertien en weggelopen van pleeggezin nummer vier, mogelijk nummer vijf. Ze wist het na een vijftal arrestaties en logeerpartijen in gesloten opvangcentra en zelfs een keer in de jeugdgevangenis, niet zeker.

En nu, na drie bewogen jaren en na nog een paar pleeggezinnen en veel straathoeken later, is ze nog steeds afhankelijk van een man, terwijl haar wegloupaties juist bedoeld waren om te ontsnappen aan de terreur, de opgelegde wil van anderen.

Terwijl ze op straat staat te blauwbekken, denkt ze allang niet meer aan ontsnappen. Ze heeft zich erbij neergelegd, omdat ze zich met haar zeventien jaar, oud en afgeleefd voelt.

Ook haar gevoelens heeft ze allang geleden weggestopt en tegenwoordig reageert ze net zo afgestompt op de begeerte van vreemden als de anderen.

Met verkleumde vingers veegt ze haar lange donkerbruine haar naar achteren. Haar halfbevroren gezicht met de druppende neus en de iets te rode lippen probeert ze te verstoppen in de kraag van haar veel te korte jasje. De sigaret is nu echt op. Het is dat er een filter aan zit, anders had ze haar lippen allang verbrand.

Met trillende vingers houdt ze het nog brandende stompje vast, terwijl ze de palm van haar andere hand warmt aan de nog gloeiende resten as die aan het uiteinde van de sigaret bungelen en al snel doven, voordat ze beginnen af te brokkelen, om vervolgens in de bruine sneeuwresten op de stoep te vallen.

Vandaag was het drie graden boven nul. Dat glorieuze moment van natuurlijk goudgeel licht en een beetje warmte na een lange winter duurde hooguit een uur, maar lang genoeg om een flinke partij vuilwitte sneeuw te doen smelten.

En het uitgaanspubliek dat vervolgens nog daarna die smeltende massa vertrapte, zorgde ervoor dat de restanten bevroren sneeuw steeds donkerder kleurden.

Ook door de modder die opspatte van passerende autobanden. En door het smeer en het roet van uitlaatgassen van auto's die op die hoek wachtten tot het licht op groen sprong. Auto's die hun walm net over de stoeprand uit laaghangende uitlaten tegen de grijze sneeuwhopen bliezen. De hitte die dus van alle kanten kwam, gaf de grijze restanten geen schijn van kans.

Maar nu, om tien uur op zaterdagavond, vriest het weer.

En door de hoge luchtvochtigheid en de oostenwind voelt de tien graden onder nul meer als min twintig.

Ze wipt van de ene voet op de andere, een been steeds schurend tegen het andere, alsof dat zou helpen om haar benen, die behoorlijk onderkoeld beginnen te raken, daardoor op miraculeuze wijze zullen opwarmen.

Gelukkig is ze zo handig geweest om twee paar sokken aan te doen, meer noodzaak eigenlijk dan wijsheid, want de van haar vriendin geleende laarsjes zijn zeker twee maten te groot.

De zwarte visnetkousen houden ook geen warmte vast, daar kunnen zelfs die twee paar sokken niets aan veranderen.

Om warm te blijven lijkt ze bijna te dansen, daar in de schaduw van dat hoge pand. Ze maakt echter niet de sierlijke bewegingen van een ervaren ballerina, maar meer die van een houten trekpop met stijve, onhandige benen. En ondanks haar gedrentel heeft ze het om kwart voor elf zo vreselijk koud, dat ze zelfs voor niets in de langzaam voorbijrijdende auto's zou stappen.

Ondertussen gluren de chauffeurs van de passerende auto's veilig van achter hun ontdooide autoruiten naar de jonge vrouwen in de straat. Ze keuren de meisjes die op de stoep staan te poseren, alsof ze langs een gigantische open vitrine rijden.

Een vitrine met daarin zwaar opgemaakte gezichten met veel te witte gelaatspoeder en opzichtige rouge, lippen met knalrode lipstick en zwoele ogen met hele lange nepwimpers voorzien van een overdaad aan mascara. Jonge gezichten van meisjes die allemaal met emotieloze blikken door hun valse wimpers naar die chauffeurs kijken.

Behalve de nieuwe aanwinst. Kinderen vaak nog. Pubers die verlegen wegstaren en duizend angsten uitstaan, omdat ze weten wat er komen gaat.

Sommige chauffeurs hebben hun keuze snel gemaakt. Anderen rijden wel vijf keer het blok rond, om dan onverrichterzake weg te rijden, dan inmiddels al op weg naar de andere buurt waar de duurderes hoeren staan, sekswerkers die het geluk hebben dat ze voor een portiek kunnen staan. Die kunnen af en toe naar binnen om hun verkleumde handen en voeten te warmen in de hal van hun appartementencomplex of in de kamer waar ze hun werk doen.

Totdat hun pooier ze verjaagt en ze zachtjes scheldend weer naar de straat verhuizen, omdat de ‘business’ buiten is en niet binnen. Terwijl ze hun plaats weer innemen voor het portiek, verlaten de ‘Johns’¹ het pand via de achterdeur.

‘Hoeren zijn taai, ze moeten er maar tegen kunnen’, dat vindt de man die bepaalt wat ze doen en met wie, terwijl hij zichzelf nog een goedkope whisky inschenkt en genoeglijk zijn voeten op de verwarming legt, wachtend op de eerste inkomsten van de avond.

Ondertussen kruipen midden in ‘het web’ de auto’s stil en onopvallend door de lange straat met de elegante panden en de stoep die hier wat breder is dan een eindje verderop, waar de wijk toegang biedt tot de kleurrijke houten rijtjeshuizen met vervallen veranda’s en piepkleine voortuintjes die langs slecht onderhouden straten staan.

¹ Hoerenloper

Pas om kwart over elf op die zaterdagavond voegt een zwarte Mercedes zich bij de auto's die tergend langzaam door de straat rijden.

Het glimmend zwarte vehikel lijkt bijna te sluipen, dreigend als een vette spin die op jacht is naar een onbeschermd prooi.

Om vijf minuten voor twaalf vertraagt hij dan ineens vlakbij de hoek voor nr.25.

Inmiddels is hij al zeker zeven keer rond het blok gereden.

Natuurlijk had ze hem allang gezien, want hij reed hier gisteren ook. Hij viel op. Vooral omdat hij na zoveel rondjes niet stopte, maar gewoon verdween. Maar ze had er stilletjes rekening mee gehouden dat hij vanavond wel zou stoppen, omdat de auto bij haar straathoek gisteren een paar keer had ingehouden.

Ze had zich in stilte ook al voorgenomen om het bod dat de chauffeur uiteindelijk zou maken, gewoon te accepteren. Welk bod dat dan ook zou zijn.

Het is een mooie auto. Zwart. Met getinte ramen. Glimmende velgen. De motor is bijna niet te horen. Het embleem op de motorkap lijkt zilverkleurig. Ze weet het niet zeker. En ze kent het merk niet. Misschien is het buitenlands.

Ze kan ook niet zien of er een of meerdere passagiers zijn.

Deze plotselinge gewaarwording triggert nu pas een schrikreactie, een felle brandende scheut die door haar heen slaat als een bliksemschicht.

Ze had daar geen rekening mee gehouden, dat er meer zouden zijn. Ze kon dat ook niet zien door de zwart getinte ramen, toen hij eerder langs haar reed. En murw van het lange wachten in de vrieskou drong het toen niet meteen door tot haar oververmoeide brein.

Ze staat hier namelijk vrijwel elke avond en sommige nachten zijn lang en intensief. En daarom was ze eerder te koud en te moe om zich druk te maken over een vaag voorgevoel dat haar probeerde te waarschuwen, dat haar probeerde te weerhouden van het maken van een dodelijke fout.

Even kijkt ze vertwijfeld in de richting van de auto van haar vriend, verderop in een zijstraat.

Maar dan ziet ze tot haar schrik dat hij er niet staat. Verschrikt kijkt ze dan naar de auto die nu afremt. Ze is compleet van slag, even ze weet even niet wat ze moet doen.

Maar er is geen tijd meer, want de auto staat al stil. Hij heeft blijkbaar eindelijk zijn keuze kunnen maken. Zij is de uitverkorene vanavond.

En nog voordat het tot haar doordringt dat zich eindelijk een klant heeft aangediend, zwaait het achterportier al open en wordt ze gesommeerd in te stappen.

Even twijfelt ze. Onbewust doet ze al een stap terug richting de stoep. De intense schrikreactie op haar gezicht spreekt boekdelen. Maar het wordt door niemand waargenomen.

Ze zucht diep in een poging om te doen wat haar instinct haar influistert. Verlangend draait ze haar hoofd al om naar het vertrouwde plekje voor nr.25, maar haar benen gehoorzamen niet. En dan ineens lijkt ze zich toch te bedenken, misschien ook door de hand met de zwarte handschoen die uit het niets tevoorschijn komt en de hare grijpt.

Hij trekt haar met een snelle ruk naar binnen nog voor ze, ingegeven door een late paniekerige impuls, terug kan stappen op de veilige stoep. En mogelijk ook omdat de warmte, die nu uit de auto met de zwarte rundleren zitting ontsnapt, haar totaal verkleumde lijf omhelst, dan dat ze een paar dollar moet verdienen, stapt ze in.

Zonder vragen te stellen. En zonder om te kijken.

De meisjes die verderop in de straat staan, kijken de Mercedes niet na. Een enkeling neemt de zwarte auto terloops waar, maar niemand registreert wat er gebeurt, want de meisjes tegenover nr.25 zijn er niet.

En het feit dat een collega zojuist in een auto is gestapt, is niets opzienbarends in de ogen van de achterblijvers.

Want zij heeft geluk.

Zij mag zich even opwarmen in een warme auto met leren stoelen en een man die waarschijnlijk zal ruiken naar Old Spice of anders naar de een of andere dure aftershave, afhankelijk van de leeftijd en afhankelijk van de portemonnee.

Al voordat de lange auto de hoek omgaat, is hij vergeten. Alle ogen zijn dan alweer gericht op de auto's die alleen maar langer lijkt te worden. Alsof de rij auto's een plechtig winkelend publiek is dat zich in een beleefde rij heeft opgesteld vanwege het gerucht van een gigantische sale in het oudste deel van Rosetown.

En eigenlijk is dat de meest passende vergelijking, want deze tieners verkopen hun lijf en hun toekomst voor een fooi. Een fooi die de huur van een kamer of appartementje moet betalen en het beetje eten dat ze kunnen kopen. En ze hopen op veel klanten, want ze moeten die paar dollar ook nog delen met een man die misschien vanuit een oude auto zijn handelswaar nauwlettend in de gaten houdt.

Dit is het goedkope district. Het midden van 'het web'. Hier vindt men de goedkope hoertjes. Meisjes die voor een beetje handgeld bereid zijn veel te doen, om de mannen die hen kopen voor een of meer handelingen, snel en vaardig van dienst te zijn. Hier worden de straten verlicht door prachtige antieke straatlantaarns die het centrum van Rosetown een zachter, ietwat romantisch karakter moeten geven.

Diezelfde oude straatlantaarns die al meer dan zeventig jaar met hun krullen en veren deze straat versieren met hun licht, prijken ook op de ansichtkaart die te koop is in het souvenirwinkeltje twee straten verderop.

De foto die op een mooie avond in december moet zijn genomen, toont een lege straat met maagdelijk witte sneeuw en het zachte licht van de groene straatlantaarns die met de herinnering aan rijkere tijden, kleurig afsteken tegen de grijze façades van de hoge kantoorgebouwen erachter.

En dat is het eigenlijk ook alleen maar. Een façade om de toeristen te bedotten, want deze straat in het centrum van deze drukke stad is nooit verlaten en het heeft zeker geen zachte kanten.

Om half een is ze nog steeds niet terug. Om vijf voor een begint het de anderen voor het eerst op te vallen dat de straathoek waar hun jonge collega tot een uur eerder stond te blauwbekken, nog steeds niet bemand is.

Maar pas om half drie begint er dan toch een zekere ongerustheid te kriebelen in de hongerige buiken van de veel te magere tieners die vooral zin hebben in een sigaret en een borrel. Vooral dat laatste. Een borrel om zich snel warmer te voelen. Het liefst twee of drie, zodat ze snel 'knock-out' zullen zijn om deze avond zo snel mogelijk weer te vergeten.

En de honger ook. Dat vooral, want de koelkast was twee dagen geleden al leeg. Zelfs de pakken met macaroni en namaakkaas zijn op, want het is het einde van de maand. En de uitkering komt pas aan het begin van de nieuwe maand.

Als er al een uitkering is, want vooral de minderjarigen die eigenlijk op school horen te zitten en in een pleeggezin, krijgen geen bijstand, omdat ze nergens geregistreerd staan.

Het enige wat ze misschien nog zouden kunnen maken is ketchupsoep. Een doorzichtig, rozig rood, warm vocht dat gemaakt wordt met kokend water, ketchup en zout. 'Armensoep' heet het op de straat.

De onbemande straathoek voor nr. 25 blijft echter knagen.

Maar rond half vier in de ochtend, terwijl de laatste auto nog een zielig rondje om het kantorenblok rijdt, zijn de meeste meisjes al naar huis gevlucht.

Gehaast, alsof ze achterna gezeten worden door geesten, rennen ze bijna door de donkere straten, glibberend en glijdend op het ijs en de sneeuw die er nog ligt na een hele lange winter. Het is al eind maart, maar het vriest nog steeds.

Niet alleen 's nachts.

De onrust die het wegblijven van het meisje op de hoek bij nr. 25 heeft veroorzaakt, is echter van korte duur.

De meesten zijn haar al vergeten en ze geven zich haastig over aan hun beloning na de koude nacht. Wanneer ze eindelijk hun eigen voordeur van het slot doen, kunnen sommigen alleen maar denken aan een warme douche met daarna een warm bed.

De meesten duiken echter meteen in bed bij een dronken vriendje dat niets voor hen heeft overgelaten.

Sommigen doen enkel hun dunne winterjas en laarzen uit, voordat ze in een smal bed met een dunne matras duiken.

Daar kruipen ze dicht tegen het vriendje aan. Zelfs als ze een schop krijgen wanneer ze proberen een stukje van het dekbed te bemachtigen.

Sommigen hebben een kind dat op hen wacht. Een kind dat misschien al uren alleen is geweest en nu ligt te slapen op de bank voor de tv, omringd door resten chips en lege snoepverpakkingen.

Misschien dat er eerst nog een sigaret gerookt wordt voor het open raam van een sobere slaapkamer met het uitzicht op een muur of een binnenplaats.

Waar ergens in diezelfde wijk het constante geluid van sirenes te horen is, omdat de misdaad van Rosetown nooit slaapt.

Ritme

Ergens op de achtergrond klinkt heel zachtjes een nummer van een bekende countryzangeres. Ze zingt op lage, klagelijke tonen over het liefje dat haar gebruikt heeft. En dus wil ze weg, maar ze kan niet.

In de hoek bij het raam staat een kleine tafel. En daarop staan een bord en een lege bruine mok. Op het bord ligt nog het nat van de kikkererwtensalade die al op is. En in dat nat wordt een schim weerspiegeld. Het is niet meer dan een schaduw. Een schaduwvlek die met enige fantasie de weerspiegeling van een persoon zou kunnen zijn.

Als de jonge vrouw aan die kleine tafel nu op zou kijken om te zien wie daar zo vele malen verkleind, vertegenwoordigd is in het nat op dat oude bord met de restanten van een goedkope middagmaaltijd, dan zou ze al te laat zijn en alleen nog maar naar de reeds dichtgeslagen deur met het grote beslagen raam kunnen kijken, om dan te luisteren naar het zestig jaar oude metalen belletje dat boven diezelfde deur hangt. En wanneer ze zich dan verwonderd om zou draaien naar die deur, dan zou ze achter zich een veel te jonge serveerster zien staan met een groot dienblad en de rekening.

Maar dat doet ze niet.

Olivia Birch is totaal in gedachten verzonken. Ze heeft niets gemerkt van de serveerster die ongeduldig haar keel staat te schrapen. Laat staan dat ze iets gemerkt heeft van de jonge man die haar aan het tafeltje verderop, een half uur lang heeft gadeslagen.

Zelfs het oude metalen belletje boven de oude deur van het kleine restaurant heeft haar niet uit haar dagdroom kunnen halen.

Pas als de ongeduldige serveerster met een bruuske beweging van heel hoog boven haar, koffie in de grote bruine mok schenkt, schrikt ze op.

In een reflex wil ze haar hand nog bovenop de mok leggen, maar dan is het al te laat.

“Maak je niet druk, deze is van het huis!” Met een knipoog legt het meisje de rekening voor haar neus neer.

En met een glimlach draait ze zich dan met een vloeiende beweging om naar het volgende tafeltje en biedt ze ook daar een gratis tweede kopje koffie aan in de hoop daar rijkelijk voor beloond te zullen worden wanneer de rekening betaald moet worden. Want net als alle andere serveersters in deze stad moet ook zij het hebben van de fooien die haar klanten bereid zijn achter te laten.

Terwijl Olivia zoekt naar wat kleingeld, kijkt ze om zich heen. Waarom ze dat doet weet ze zelf eigenlijk niet. Het is meer een gevoel dat ze heeft. Een gevoel dat ze in de gaten gehouden wordt. Een gevoel dat nieuw is, pas van de laatste dagen.

Even later staat ze buiten. Terwijl ze haar jas dichtknoopt, kijkt ze weer om zich heen. Het is inmiddels een uur in de middag en het is beduidend minder druk dan een uur geleden, toen veel kantoorbedienden nog op zoek waren naar een plek om te lunchen. De meesten zijn waarschijnlijk alweer op hun kantoor. Iets wat zij ook zou moeten doen.

Maar niet deze week.

Begin deze week had ze vrij genomen van haar werk als secretaresse bij een advocatenkantoor. En vanochtend had ze nog een week vrij gekregen

Haar baas, een advocaat met een advocatenkantoor in het centrum van Rosetown, had erop gestaan dat ze dat deed.

Het klinkt chiquer dan het in werkelijkheid is, ‘advocatenkantoor’, want haar advocaat, er is er maar een, werkt vaak voor cliënten uit de onderste lagen van de samenleving. Cliënten die vaak aangemeld worden door mensen in het kantoor naast dat van hun.

Mensen die voor de afdeling ‘jeugd en zeden’ werken, want het politiebureau van het centrum van Rosetown staat vlak naast het pand waarin het kleine kantoor van Fred Vink zit. En hij moet het nu weer zonder haar doen, omdat ze belangrijker dingen aan haar hoofd heeft.

Met een zucht trekt ze haar zwarte wollen muts over het hoofd. Zelfs nu, in de tweede week van april, heeft ze nog een muts en handschoenen nodig.

Het lijkt of er geen einde komt aan deze winter. En ook daarom haast ze zich nu naar haar auto die aan het einde van een kleine parkeerplaats staat. Nadat ze een paar munten in de automaat heeft gegooid, pakt ze het parkeerkaartje gedachteloos uit het bakje.

Dit parkeerterrein is niet geasfalteerd. Mede door het waterige zonnetje en de grote hoeveelheid smeltende sneeuw is het daarom een heel modderig veldje geworden. Het zand dat de gravel² die er eerst lag, heeft verdrongen, is veranderd in een rode modderige soep.

Het is koud in het oude wrak. Een oude Ford. Haar oude Ford, haar oude wrak dat haar van punt A naar punt B brengt. Als ze er genoeg benzine in gooit tenminste. En daar is ze op dit moment niet heel zeker van. De brandstofmeter is stuk en dus moet ze gokken en vaak tanken om te zorgen dat er altijd wel wat benzine in de grote tank zit.

De auto start zonder aarzelen. De oude radio staat al aan. En voordat ze onder de slagboom doorrijdt om dan de drukke straat in te draaien, kijkt ze nog even vluchtig in haar portemonnee. Er zit nog veertig dollar in.

Veertig dollar waar ze het de rest van de week mee zal moeten doen, want pas aan het einde van de week krijgt ze weer betaald.

² Grind

Behendig manoeuvreert ze haar auto de drukke straat in die voor het centrale politiebureau ligt. Het politiebureau dat aan de rand van de armste wijk van deze grote stad staat, middenin het zakendistrict, pal naast het kantoor van Fred Vink. Het kantoor waar ze vanochtend voor het laatst was, omdat ze Fred om raad wilde vragen.

De muziek op de autoradio is nog net te horen. En terwijl ze een plekje zoekt in het drukke verkeer van die middag, luistert ze ineens wat aandachtiger naar wat ze hoort. Tot haar verbazing komt er alleen maar klassieke muziek uit het krakende ding in het dashboard. De snaren van een klassieke viool worden bewerkt door een speler die weet wat hij doet. De hoge tonen die het instrument voortbrengt, lijken een zwerm dansende bijen voor te stellen, of een hele lichtvoetige ballerina. Het melodietje klinkt bekend, maar ze kan het niet plaatsen. Het klinkt steeds opzweper, maar ook onheilspellend. Als het begeleid zou worden door dansers, dan zou het op een heel donker toneel plaatsvinden. En uit de coulissen, vanuit de uiterste schaduwhoek van het toneel zou dan plotseling een hele enge verschijning tevoorschijn kunnen komen. Een spook wellicht. Een gekweld spook dan wel, want de opzweperende tonen van de viool geven nu aan dat er iets heel sinisters gaande is.

Met een geïrriteerd gebaar slaat ze tegen het knopje van de oude radio. En na een laatste stotterende hik is het dan plotseling heel stil in haar oude brik.

Ze probeert het muziekstuk te vergeten.

“Wat moet een stomme indiaan nou met klassieke muziek?”

De zoveelste belediging van Eileen. Maar het had haar niet tegengehouden om te genieten van de viool die zo vaardig werd bespeeld door haar muziekleraar op school.

Ze wilde dat ook, maar er was geen mogelijkheid om te oefenen, want Eileen had het verboden.

“Wie wil er nou naar dat kattengejammer luisteren?”

Eileen had daarop zo hard gelachen dat het bier dat ze net had gedronken, uit haar neusgaten liep.

Dus had Olivia het opgegeven om ooit een instrument te leren bespelen. In plaats daarvan luisterde ze naar klassieke muziek op haar oude Mp3.

Die muziek hielp haar om de eenzaamheid te verdrijven. Ze waande zich dan ergens anders, ergens waar harmonie en cohesie regeerde. Dus had ze bedacht, dat als ze haar highschool diploma behaalde, ze zou gaan studeren. Ze wilde het onderwijs in en ze had ideeën over het stimuleren van muziekonderwijs op de scholen in de binnenstad.

Maar Eileen had haar uitgelachen toen ze dat opperde.

“Wat moet een indiaan nou op de universiteit? Noem één indiaan die dat gedaan heeft!”

Het verkeer beweegt zich traag door de drukke straten.

Brede, drukke straten. Drie, soms vier banen breed. Zuchtend kijkt ze om zich heen. Ze wil deze drukte zo snel mogelijk achter zich laten.

Rosetown is een grote stad, in het noorden grenzend aan de heuvels en bossen van dit deel van de Verenigde Staten, in het zuiden grenzend aan de uitgestrekte prairie.

Hier, in de stad die tweehonderdenvijftig jaar geleden door pelsjagers is gesticht, komen twee rivieren samen. Twee rivieren die hun oorsprong vinden in het zuiden.

Ergens in het zuiden, waar het altijd warmer is en waar het 's winters nooit vriest. Waar men het tijdens kerst altijd zonder sneeuw moet doen, laat staan dat men te maken krijgt met een pak sneeuw van bijna anderhalve meter!

Dat was afgelopen winter twee keer voorgekomen. Twee keer was er in een tijdsbestek van ongeveer achtenveertig uur iets meer dan een meter sneeuw gevallen.

Sneeuw die ervoor zorgde dat ze zelfs hier in Rosetown niet wisten wat ze ermee aan moesten.

En eigenlijk is ze niet anders gewend dan dat er maar twee seizoenen bestaan in Rosetown. De winter en het seizoen van de weg reparaties, de zomer dus.

De lente en de herfst komen wel, maar ze blijven nooit lang. Hooguit drie weken. In het ergste geval een paar dagen maar, want april begint koud en nat en eindigt vaak met zo'n vijftientig graden boven nul, zodat de warme zon en de droge oostenwind hun gang kunnen gaan.

Ze verschroeien en verdrogen de prille blaadjes en dunne sprieten gras die het lef hebben om elk jaar toch weer een poging te wagen. Dat gebeurt soms heel snel, nog voordat men er erg in heeft dat het lente is. Het gevolg is, dat er begin mei alleen maar verdord geel gras te vinden is langs de wegen en in de vele parken van Rosetown.

En in de herfst, die al in september aangekondigd wordt met helder weer en kans op nachtvorst, verkleuren de bossen met loofbomen van een schimmig grijsbruin naar een niet te evenaren roestbruin, tot een schitterend rood, omlijst door een onwaarschijnlijk, bijna zomers geel.

Dat geldt enkel voor de bomen die dan nog genoeg blad hebben overgehouden na de verzengende hitte van de zomer en de vele zomerstormen die Rosetown lijken te teisteren.

Die prachtige kleuren die ergens tussen geel en vuurrood liggen, zijn al op menig ansichtkaart en op talloze schilderijen vereeuwigd. Die zijn dan ook bedoeld voor de onwetende toerist die waarschijnlijk wenst bij de aanblik van zo'n schitterend kleurenpalet dat hij hier kon wonen, niet wetende dat het hooguit vier weken duurt, voordat na die kleurige herfst, de sneeuw en de oostenwind hun intrede doen.

Twee seizoenen dus. Twee seizoenen die volgepakt zitten met extreem weer, blizzards en onweer met af en toe een kleine tornado.

Eigenlijk hadden ze deze stad beter Windy City kunnen noemen, maar die naam was al bezet.

Het centrum van de stad is beroemd en berucht. Het oude centrum dan wel. Daar waar acht straten samenkomen als de spaken van een gigantisch wiel, met in het midden het oude zakendistrict. Sommigen noemen het ook wel ‘het web’ in plaats van ‘downtown’.

Terwijl ze in het drukke verkeer het pand passeert, werpt ze nog een laatste blik op het raam van het kantoor van Fred.

Het kleine pand valt bijna niet op tussen dat van het gigantische politiebureau en dat van de verzekeringsmaatschappij ernaast.

Drie jaar geleden was ze daar begonnen. Ze was net negentien toen. Negentien jaar oud en eindelijk ontsnapt aan haar verleden. Tenminste, dat dacht ze toen.

Haar blik is alweer op de weg gericht. Het is nog steeds druk. Deze weg heet de nr. 75. Een weg die ergens in het zuiden begint en in het centrum van Rosetown eindigt. Een lange, rechte weg die haar hier drie jaar geleden naartoe had gebracht.

Ze kwam toen aan met de bus van Grey Hound en na aankomst op het busstation was ze meteen in een stadsbus gestapt om naar Fred te gaan voor het interview.

Ze weet nog dat ze zijn kantoor binnenstapte.

Hij had zelf de deur opgedaan voor haar, toen liet hij haar binnen in een kleine ruimte met een dieprode vloerbedekking die mogelijk al ruim twintig jaar oud was.

Overall zaten kleine donkere vlekken en bij de prullenbak zaten meerdere brandgaten in de polyester draden. Er stond ook een eikenhouten bureau uit de jaren zestig of zeventig. Dat laatste was een gokje, want ze had er eigenlijk helemaal geen verstand van. Het leek haar gewoon een bejaard stuk meubilair. En daarachter stond een oude houten draaistoel, zo een met een brede houten rugleuning die voorgevormd is. Het ding kiepte ook enigszins naar achteren. Daar kwam ze een keer te laat achter, waardoor ze koffie over haar spierwitte blouse morste.

Dat oude bureau werd haar bureau.

De telefoon die erop stond, hield haar de hele dag bezig en wanneer hij niet rinkelde, dan was ze bezig met de dossiers.

Op de oude computer dan wel. Gelukkig was er een computer, anders had ze het nog drukker gehad.

Fred geloofde namelijk niet zo in het nut van een computer, totdat ze hem een paar keer op het spoor had gebracht van mensen die zonder internet gewoonweg niet te vinden waren.

Maar er bleven altijd een paar mensen over die niet te traceren waren. Een paar die ook niet geloofden in het nut van computers of misschien omdat ze daar gewoon geen toegang toe hadden. Die mensen zocht Fred dan zelf op. Soms met de hulp van enkele contacten op straat. Soms met de hulp van zijn vrienden in het kantoor naast dat van hem.

Mannen en vrouwen die door hun werk, of juist door het feit dat ze geen werk hadden en daardoor veel op straat waren, iedereen kenden en af en toe graag een extra zakcentje wilden verdienen. En wanneer het mensen waren die bij de politie werkten of anderzijds voor de gemeente, dan deden Fred en deze mensen soms aan een soort van ruilhandel.

Als in, 'voor wat hoort wat'. Zo hielpen ze elkaar met het oplossen van soms onmogelijke zaken.

Achter de lobby was een deur. En achter die deur was een hele lange gang. Het pand was dan wel smal en het had maar een verdieping, het was wel een heel diep pand.

Er waren vier deuren in die gang. De achterste was de achteruitgang. Die kwam uit in het steegje achter het pand. Daar stond Freds auto ook. Dat mocht eigenlijk niet, daarom had hij het al eens aan de stok gehad met de brandweer. Die kon er namelijk amper langs wanneer hij zijn oude Buick daar had staan. En toch deed hij het. Hij vond het namelijk onzin om te betalen voor een dure parkeerplaats als hij gratis bij zijn eigen achterdeur kon parkeren.

Dat zei hij altijd. 'Zijn eigen achterdeur'. Ze wist niet of hij dat letterlijk bedoelde, of dat hij dus eigenaar was van het slecht onderhouden pand of alleen maar een huurder.

Ze had nog niet het lef gehad om daarnaar te vragen en eigenlijk interesseerde het haar ook niet zo.

Enfin, die gang had nog drie deuren. De op een na laatste deur was die van de opslagkamer. Daar lagen alle oude dossiers.

Drie jaar geleden had ze die uit grote kartonnen dozen gevist en ze daarna geordend. Nu stonden ze in open bakken in alfabetische volgorde op de planken van grote stellingkasten.

Alleen de belangrijkste dossiers, die met de meest belastende informatie over grote zaken, lagen in een afgesloten metalen dossierkast. En alleen Fred had daar de sleutel van. Die droeg hij aan een ketting om zijn nek. En die deed hij nooit af. Niet dat ze ooit had gezien tenminste. In deze ruimte stond ook het kopieerapparaat dat hij dagelijks gebruikte.

Dan bleven er nog twee deuren over.

Achter de middelste deur bevonden zich een dames- en een herentoilet. En achter de allereerste deur van de lange gang was het kantoor van Fred.

De eerste keer dat hij haar daar ontving was zijn bureau bijna niet te vinden. Dat kwam omdat het te midden van wel dertien stapels dossiers en kranten stond. Maar op de een of andere manier lukte het hem toch om behendig over twee stapels met dossiers heen te stappen, om op die manier op zijn bureaustoel achter dat bureau neer te ploffen.

Hier ontving hij ook klanten. Die liet hij zitten op een gammel bankje van knalgeel polyester, maar ook daar lagen twee hoge stapels met dossiers te wachten.

Voor het gele bankje stond een lage koffietafel en in de hoek van de veel te volle ruimte stond een hoog, wiebelig tafeltje met daarop een oud koffiezetapparaat dat hij vrijwel nooit gebruikte.

Ze was op het uiterste randje van het bankje gaan zitten, want het gele polyester zag er vies en plakkerig uit.

Na vijf minuten praten had hij er duidelijk geen zin meer in. Ze werd aangenomen. Als ze wilde blijven, moesten er alleen wat formulieren ingevuld worden. Als ze die kon vinden tenminste, want hij had het druk.

Het duurde een week voordat ze de betreffende formulieren tegenkwam.

Toen pas kwam ze er achter dat ze gedateerd waren, daarom was ze zelf maar naar het arbeidsbureau gegaan om te vragen of zij de juiste formulieren hadden. Ze konden haar daar meteen helpen. Op de terugweg naar het kantoor had ze toen ook nog even snel een bankrekening geopend.

Haar eerste ooit.

Daar had ze vroeger weleens over gefantaseerd, over hoe het zou zijn om haar eigen financiën te kunnen beheren.

‘Financiën beheren.’ Het klonk goed. Maar eigenlijk waren dat in haar ogen veel te deftige woorden om te zeggen dat ze gewoon wilde kunnen beschikken over haar eigen geld.

Zo begon ze als secretaresse in het kleine kantoor van Fred Vink. En omdat ze ondertussen wel wat gewend was door haar verblijf in een pleeggezin, waar de bewoners geacht werden om vooral veel zelf te doen, was ze vanaf die eerste dag aan de slag gegaan met Freds verzamelde dossiers.

Stapels, dozen vol. En geen een mocht er weggegooid worden, want hij had ze allemaal nodig.

Ze begon met de opslagruimte achterin het pand. Daar deed ze in totaal twee weken over. Fred bestelde ondertussen stellingkasten. Zij beantwoordde de telefoon en ze sorteerde dossiers, terwijl ze wachtte tot de kasten werden bezorgd.

Toen ze kwamen, zetten ze die samen in elkaar en toen dat gedaan was, verdween Fred weer. Hij zat altijd aan de telefoon of hij was weg. Dan zat hij ergens in de stad te vergaderen met vertegenwoordigers van jeugdinstellingen of de politie of dan zat hij ergens in een zaaltje van het gerechtsgebouw dat een paar straten verderop te vinden was.

En hij ging altijd met de auto.

Want na die twee weken kwam ze er ook achter dat hij nooit lopend naar het gerechtsgebouw ging, alhoewel het maar een paar minuten lopen was vanaf zijn eigen kantoor.

Hij gebruikte altijd zijn auto, omdat hij ook daar een aantal dozen met dossiers in had staan. En het duurde nog eens twee weken voordat ze daar überhaupt aan mocht komen.

Ze moest praten als Brugman om een paar van die dozen van hem los te peuteren. Na veel gezucht en met een heel onwillig gezicht gaf hij ze uiteindelijk aan haar. Maar ze mocht ze niet uit zijn auto halen, dat deed hij liever zelf.

Na een maand zag zijn kantoor er ordelijk uit en waren de meeste dossiers makkelijk terug te vinden.

Bijna allemaal, want er stonden nog steeds twee volle dozen in zijn auto, dossiers waar ze echt niet aan mocht komen.

Ze werkte van acht tot vijf. Tussen de middag had ze een uur vrij. Hij betaalde haar loon twee keer per maand. Dat vond ze prettig. Op die manier zat ze nooit zonder geld, want dat hadden ze haar nog niet geleerd. Ze was namelijk als de dood om al haar geld in de eerste helft van de maand uit te geven, net als haar pleegmoeder altijd deed.

Die kocht veel te dure boodschappen in het begin van de maand, zodat ze gedurende de laatste twee weken bijna geen eten meer in huis hadden en wanneer de melk op was, dan dronken ze water en aten ze wat ze nog konden vinden in de kasten. Wanneer de eerste overschrijving binnen was, dan was er letterlijk al geen kruimel meer te vinden in huis.

En dat wilde Olivia niet nog eens meemaken, dus was ze blij dat Fred haar geld vasthield en gedoseerd uitbetaalde.

Ze had na een maand ook een klein appartement in de buurt gevonden. Een sober appartement dat eigenlijk een beetje te duur was voor haar. Maar het was een redelijk ruim appartement in een heel oud, maar statig gebouw dat dringend aan een opknapbeurt toe was. Het had ook een oude eikenhouten vloer die erg kraakte en niet geluiddempend was aangelegd.

Want wanneer haar bovenbuurman om drie uur 's nachts thuiskwam van zijn werk, dan kon ze hem de oude houten trap op horen gaan. En wanneer hij dan eindelijk zijn deur wist te openen, want hij was vaak aangeschoten, dan hoorde ze hem diezelfde deur keihard dichtsmijten. En even later kon ze dan horen hoe hij een tijdje in zijn woonkamer liep te stommelen en soms wat omver stootte.